

Arrest

nr. 87 669 van 17 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 15 juli 2011 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 23 november 2009 een asielaanvraag in, waarbij hij verklaarde op 22 november 2009 het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 23 februari 2011 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 61 897 van 20 mei 2011 weigerde ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Verzoeker diende op 28 juni 2011 een tweede asielaanvraag in.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 15 juli 2011 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten [M. V.]
[...]
en van nationaliteit te zijn : Sri Lanka
die een asielaanvraag heeft ingediend op 28.06.2011 (2)

Overwegende dat betrokkene op 23.11.2009 een eerste asielaanvraag indiende die op 23.02.2011 van het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ kreeg. Overwegende dat op 24.05.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 28.06.2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat de politie nog steeds op zoek zou [zijn] naar hem omdat zijn andere zoon banden zou gehad hebben met de LTTE. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij naar België zou gekomen zijn om zijn zoon [K.] te beschermen. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat de eerste asielaanvraag van de betrokkene een negatieve beslissing van het CGVS kreeg. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat mensen, van wie de familie banden heeft met de LTTE, geviserd worden door de politie en het leger in Sri Lanka. Overwegende dat dergelijke bewering niet het persoonlijke karakter van de betrokkene zijn problematiek kan aantonen. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs voorlegt om deze bewering te staven. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat zijn vrouw hem schreef om te vertellen da[t] de betrokkene nog steeds gevaar zou lopen in Sri Lanka. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs voorlegt om deze bewering te staven. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij medisch verzorgd zou worden in België en om deze reden niet terug zou kunnen keren naar Sri Lanka. Overwegende dat het onderzoek van deze ingeroepen elementen echter het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken, Overwegende dat de betrokkene verklaart dat zijn zoon in België studeert. Overwegende dat betrokkene verklaart in België te willen blijven omdat zijn zoon hier studeert. Overwegende dat dergelijk element niet relevant is bij de beoordeling van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag expliciet verklaart geen nieuwe elementen te kunnen toevoegen. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van “*de motiveringverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991*”, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verschaft volgende toelichting:

“Dienst vreemdelingenzaken meent dat de asielaanvraag van verzoeker d.d. 25.05.2011 niet in overweging kan genomen worden.

[...]

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de asielaanvraag van verzoeker onterecht niet in overweging werd genomen en dit omwille van volgende redenen.

Immers verzoeker heeft inderdaad een eerste maal asiel gevraagd in augustus 2009.

Hij vroeg onder meer asiel aan om zijn zoon te beschermen opdat men deze niet zou oppakken zoals ze met zijn andere zoon reeds hadden gedaan.

Hij kreeg op 23.02.2011 een negatieve beslissing van het cgvs.

Verzoeker tekende beroep aan tegen de negatieve beslissing van het cgvs.

De RVV bevestigde de beslissing van cgvs in haar arrest d.d.24.05.2011.

Dat verzoeker geen andere keuze had dan een tweede asielaanvraag in te dienen!

Dat zowel verzoeker als zijn zoon een tweede asielaanvraag hebben ingediend.

De tweede asielaanvraag van zijn zoon werd in overweging genomen. Zijn aanvraag zal dus wel behandeld worden!

In eerste instantie dient opgemerkt te worden dat vader en zoon [...] samen naar België zijn gekomen.

Dat ze beiden een asielaanvraag hebben ingediend gebaseerd op de motieven van de zoon.

De eerste asielaanvraag van zowel vader als zoon zijn behandeld, doch geweigerd.

Dat ze nu beiden een tweede asielaanvraag indienen.

Hoe kan het mogelijk zijn dat de asielaanvraag van de zoon behandeld wordt maar niet van de vader?

Immers, deze twee dossier zijn verbonden!! De zoon is samen met de vader naar hier gekomen! Hun asielaanvraag is gesteund op dezelfde motieven!

Dat verzoeker thans nog steeds niet terug kan naar zijn land van herkomst.

Dat deze redenen wel degelijk te maken hebben met de conventie van Genève.

Hij heeft niets om naar terug te keren.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht en de materiële motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en hij de materiële en formele motiveringsplicht flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

Dat DVZ op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is.

Dat verzoeker helemaal niet inziet op welke basis men zijn argumenten weerlegt en motiveert.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Dat immers verzoeker duidelijk stelt dat zijn asielaanvraag zich nog steeds steunt op zijn initiële asielaanvraag, namelijk dat hij bescherming zocht voor zijn zoon, dat zijn zoon nu in de procedure zit en hij niet.

Dat dit op zich tegenstrijdig is.

Dat hij effectief ziek is en dient verzorgd te worden doch dat hij dit alleen aanhaalt om de verbonden[heid] en afhankelijkheid van zijn dossier en dat van zijn zoon te verantwoorden.

Dat men hierop alleen maar antwoordt dat dit op zich geen reden is om een tweede asielaanvraag te verantwoorden doch zijn asielaanvraag blijft uiteraard verbonden met d[eze] van zijn zoon."

3.2. Verweerder repliceert als volgt:

"Betreffende de vermeende schending van artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven zoals vervat in de in casu bestreden beslissingen weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

De verwerende partij laat verder gelden dat uit de motieven vermeld in de in casu bestreden beslissing, alsook uit de stukken van het administratief dossier, afdoende blijkt dat de gemachtigde geheel terecht heeft beslist om de tweede asielaanvraag van verzoeker niet in overweging te nemen.

De gemachtigde handelde daarbij geheel binnen de hem toebedeelde bevoegdheid, en conform de ter zake relevante rechtsregels, het art. 51/8 van de Vreemdelingenwet inclus.

Verwerende partij benadrukt dat verzoeker kennelijk uit het oog verliest dat wanneer hij een tweede of latere asielaanvraag indient, hij dient te voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in art. 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Immers voorziet het art. 51/8 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat een tweede of volgende asielaanvraag moet steunen “op nieuwe elementen, welke betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen” alsook dat “de Minister of diens gemachtigde kan beslissen de verklaring niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde verklaring heeft ingediend [...] en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève zoals bepaald in art 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4”.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn, dus niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,*
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,*
- relevant moeten zijn dus ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.*

[...]

Het loutere feit dat de tweede asielaanvraag van verzoekers zoon wel in overweging wordt genomen, kan aan de bestreden beslissing geen afbreuk doen.

Verzoeker toont immers op geen enkele wijze aan dat hij zelf nieuwe elementen heeft aangebracht die voldoen aan de vereisten van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Uiteraard kan verzoekers asielaanvraag niet in overweging genomen worden louter en alleen omdat de asielaanvraag van verzoekers meerderjarige zoon wel in overweging wordt genomen.

De uiteenzetting van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.”

3.3.1. De Raad merkt op dat in de motivering van de bestreden beslissing duidelijk wordt aangegeven dat deze beslissing genomen is in toepassing van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dat uitvoerig wordt toegelicht waarom de verklaringen van verzoeker niet beschouwd worden als nieuwe gegevens in de zin van voormelde wetsbepaling. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoeker toe om met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen aan te wenden.

Verzoeker houdt dan ook onterecht voor dat de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen werd miskend.

3.3.2. In zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert moet worden geduid dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag aangaf gezocht te worden door de politie in Sri Lanka omdat een van zijn zoons banden heeft met de LTTE en hij daarom met een andere zoon naar België kwam. Deze verklaring voegt evenwel niets toe aan de eerdere verklaringen die verzoeker aflegde tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Verweerder kon, met betrekking tot deze verklaring, derhalve oordelen dat *“betrokkene zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven”* en besluiten dat deze verklaring niet kan aanvaard worden als een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Het gegeven dat verzoeker aangaf dat zijn problemen nog steeds actueel zijn en dat hij vernam dat familieleden van personen die banden hebben met de LTTE geviseerd worden door het leger en de politie doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. Verweerder merkte bovendien op dat verzoeker tevens in gebreke bleef enig begin van bewijs voor te leggen waaruit zou kunnen afgeleid worden dat zijn bewering enige grond heeft en verzoeker stelt deze vaststelling, die steun vindt in de stukken van het neergelegde administratief dossier, ook niet ter discussie.

Uit het gehoorverslag dat werd opgesteld naar aanleiding van verzoekers tweede asielaanvraag blijkt verder dat verzoeker eveneens toelichtte dat hij medisch verzorgd wordt in België en dat zijn zoon in België studeert. Verweerder zette uiteen dat verzoeker een eventuele medische problematiek kan inroepen in het kader van een specifieke procedure die is voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en dat het feit dat zijn zoon in België studeert *“niet relevant is bij de beoordeling van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming”*. Deze stellingname is niet kennelijk onredelijk en verweerder overschrijdt door het innemen van dit standpunt zijn bevoegdheden, die voortvloeien uit artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, niet.

Verzoeker betoogt dat zijn zoon die samen met hem naar België reisde ook een tweede asielaanvraag indiende en dat verweerder die aanvraag wel in overweging nam en voor een onderzoek ten gronde doorstuurde naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal). Met deze toelichting en door te stellen dat zijn asielaanvraag verbonden is met deze van zijn zoon toont hij echter niet aan dat verweerder verkeerdelijk of op kennelijk onredelijke wijze tot de vaststelling kwam dat hijzelf geen nieuwe gegevens aanbracht bij zijn tweede asielaanvraag. Hij toont dit evenmin aan door te beweren dat hij niets heeft om naar terug te keren.

Het gegeven dat een herhaalde asielaanvraag van een vreemdeling niet in overweging genomen wordt en deze van een familielid van deze vreemdeling wel impliceert ook niet dat één van deze beslissingen met een gebrek behept is of dat er sprake is van een tegenstrijdigheid. Elke herhaalde asielaanvraag moet immers afzonderlijk bekeken en getoetst worden aan de in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet voorziene norm.

Ter terechtzitting betoogt verzoekers raadsvrouw nog dat haar cliënt, bij schrijven van 22 augustus 2012, opgeroepen werd om gehoord te worden door de diensten van de commissaris-generaal. Verweerder stelt in antwoord op dit gegeven dat de commissaris-generaal een administratieve vergissing beging en dat hij verzoekers tweede asielaanvraag niet voor een onderzoek ten gronde aan de commissaris-generaal heeft overgemaakt. Daargelaten de vraag om welke reden de commissaris-generaal verzoeker een oproepingsbrief stuurde – de Raad kan in dit verband slechts vaststellen dat de commissaris-generaal niet rechtsgeldig gevat werd en derhalve geen standpunt kan innemen omtrent verzoekers tweede asielaanvraag – moet worden gesteld dat verweerder met dit schrijven geen rekening kon houden op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en er bijgevolg niet dienstig naar verwezen kan worden. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

Een miskenning van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.3.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan vastgesteld worden.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK